

Στρατάρχης ΜΑΚ ΜΑΩΝ πρόεδρος τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας

ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΜΑΚ ΜΑΩΝ

Ἡ οἰκογένεια Μὰκ Μαῶν κατάγεται ἐξ Ἰρλανδίας· τὴν ἀναβιβάζουσι δὲ μέχρι τοῦ Brien Boroiñh βασιλέως τῆς Ἰρλανδίας φονευθέντος ἐν τινὶ μάχῃ τῷ 94 ἔτει τῆς ἡλικίας του.

Οἱ Μὰκ Μαῶν καταπιεζόμενοι ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν μετηνάστευσαν ἐξ Ἰρλανδίας καὶ ἤλθον περὶ τὸ 1694 εἰς Γαλλίαν, ὅπου ὁ πατὴρ τοῦ στρατάρχου Μαυρίκιος Φραγκίσκος κόμης Μὰκ Μαῶν ὑπηρέτησεν ἐν τῷ γαλλικῷ στρατῷ· γενόμενος δὲ ἀντιστράτηγος, ἐζήτησε τὴν σύνταξίν του καὶ ἀπεχώρησεν εἰς τὸν πύργον Σουλλύ ἐν τῷ νομῷ Saône-et-Loire.

Ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ στρατάρχης Μὰκ Μαῶν τῇ 1 (13) Ἰουνίου 1808. Δεκαεπταέτης κατετάχθη ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ Saint-Cyr τῷ 1825, καὶ μετὰ δύο ἔτη, ἐξελθὼν ἀνθυπολοχαγός, ἀπεστάλη τῷ 1830 εἰς Ἀφρικὴν καὶ ἐπολέμησεν ἐν Ἀλγερίᾳ. Τῷ 1831 προβιβασθεὶς ὑπολοχαγός, διωρίσθη ὑπασπιστὴς τοῦ στρατηγοῦ Achard κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀμβέρσης.

Λοχαγὸς τῷ 1833 διεκρίθη καὶ πάλιν ἐν Ἀλγερίᾳ καὶ ἰδίως τῷ 1837 ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Κωνσταντίνης, ὅπου καὶ ἐπληρώθη εἰς τὸ στήθος ἐκ διαρρήξεως ὀβουζίου. Ἐπειτα δὲ βαθμηδὸν διορισθεὶς διοικητὴς τοῦ 40ου τάγματος τῶν ἀκροβολιστῶν τῷ 1840, προεβιβάσθη ἀντισυνταγματάρχης τῷ 1842, συνταγματάρχης τῷ 1845, τῷ 1848 ὑποστράτηγος καὶ τῷ 1852 ἀντιστράτηγος, δαμένων ἐν Ἀλγερίᾳ καὶ ἀδιακόπως μαχόμενος.

Τῷ 1855, διοικητὴς ὄν τῆς Κωνσταντίνης, ἀνεκλήθη ἐξ Ἀλγερίας καὶ ἀπεστάλη εἰς Κριμαίαν, ἀντικαταστήσας τὸν στρατηγὸν Κανροβέρ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Βοσκέ. Κατὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Σεβαστουπόλεως ἐδοξάσθη κυριεύσας αὐτὸς τὸ Μαλακῶφ, διὸ καὶ ἔλαβε τὸν Μεγαλόσταυρον, διορισθεὶς μετ' οὐ πολὺ καὶ γερουσιαστὴς τῷ 1856. Τῷ 1857 ἀπεστάλη μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Ρανδὼν εἰς καθυπόταξιν τῆς Μεγάλης Καβουλίας.

Τῷ δὲ 1859 ἀποσταλεὶς εἰς βοήθειαν τῆς Ἰταλίας, διεκρίθη κατὰ τὴν μάχην τῆς Μαγέντας, καὶ τὴν ἐπι-

οὔταν ἀνεκρήχθη πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ ἀπελευθερωθέντος Μιλάνου δοῦξ τῆς Μαρξάντας καὶ στρατάρχης τῆς Γαλλίας· καὶ ἐν Σολφερίνῳ δὲ δὲν ἐφάνη κατώτερος.

Ἀπὸ δὲ τῆς ἐν Βιλλαρράγκκ εἰρήνης διετέλει γενικὴ διοικητικὴ τῆς Ἀλγερίας, ὅθεν ἀνακλήθει τῷ 1870 ἀπεστάλη εἰς ὑπεράσπισιν τῆς Ἀλσατίας. Ὁ ἥρωϊσμός δὲ ἐν ἀπέδειξεν ἐν τῇ αἵματηρᾷ μάχῃ τοῦ Ραϊσχόφεν καὶ ἐν Σεδάν ἐκίνησε τὸν θαυμασμόν καὶ αὐτῶν τῶν νικητῶν. Καὶ ἐὰν τὰ γερμανικὰ δόξια δὲν τον ἐρριπτον καθημαγμένον καὶ νεκρὸν σχεδόν, ἴσως θὰ ἔσωζε τοῦλάχιστον τῆς Γαλλίας τὴν τιμὴν καὶ ἐν Σεδάν ὡς ἐν Ραϊσχόφεν.

Ἦδη δὲ, ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Μαΐου ὁ στρατάρχης Μὰκ Μαὼν διατελεῖ πρόεδρος τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας.

ΔΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ ΤΩΝ ΠΡΩΣΣΩΝ

Πρὸ τινων μνηῶν ἐδικάσθη ἐν Παρισίοις δεκαπενταετῆς νεανίας Ἰανσῶν ὀνομαζόμενος, υἱὸς ἀμαζήλατου, κατηγορούμενος ὅτι κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον ἐβοήθησεν ὡς κατάσκοπος τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος του.

Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1870 ὁ κατηγορούμενος, δεκατριετὴς τότε περίπου ὢν, ἐπῆγεν εἰς τὸ πλῆσιον τοῦ χωρίου του δάσος νὰ κόψῃ μῆλα· ἀλλὰ, συλληφθεὶς ὑπὸ ἀποσπάσματος Οὐλάνων, ἀπήχθη εἰς τὸ πρωσσικὸν στρατόπεδον, ὅπου ἀνθυπολοχαγός τις τοῦ πυροβολικοῦ τὸν παρέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Οὕτω πῶς δὲ ὁ Ἰανσῶν, παρακολουθῶν τοὺς Πρώσους, ἦλθε μετ' αὐτῶν εἰς Βερσαλλίαις φέρων καὶ αὐτὸς σπάθην καὶ βεβόλβερ.

Ἀφ' οὗ δὲ συνέζησε τρεῖς μῆνας μετὰ τῶν γερμανῶν, εὐρῶν εὐκαιρίαν ἐδραπέτευσε καὶ ἦλθεν εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, ὅπου προσαχθεὶς ἐνώπιον τοῦ στρατηγοῦ Τροσσὸς ἐπετιμήθη παρ' αὐτοῦ αὐστηρῶς.

Μετὰ τὴν ἀνακωχὴν ὁ Ἰανσῶν ἐπιστρέφει εἰς τὸ χωρίον του. Ἐπέρχεται ὁ Δῆμος, καὶ ὁ φίλος μας ἀναλαμβάνει τὴν παλαιάν του τέχνην. Λαβῶν δὲ παρὰ τῶν Πρώσων ἄδειαν, εἰσῆρχετο εἰς Παρισίους καὶ ἐξῆρχετο ἀκωλύτως, μετερχόμενος λόγῳ μὲν τὸν ἀγωγιάτην, ἔργῳ δὲ τὸν κατάσκοπον· διὰ τὰς ὑπηρεσίας του δὲ ταύτας οἱ Πρώσοι τῷ ἐδίδον χρήματα, τὰ ὅποια αὐτὸς ἐσπατάλα μετ' ἄλλων συντρόφων τοῦ ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀκούων ὁ Ἰανσῶν ἀπαγγελλομένην τὴν κατηγορίαν, ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐγέλα. Ὅτε δὲ ὁ πρόεδρος τὸν ἠρώτησε·

— Καὶ τί ἔλεγες εἰς τοὺς Πρώσους; αὐτὸς ἀπεκρίθη μετ' ἄκρας ἀταραξίας·

— Τοὺς ἔλεγα πόσῃ φρουρᾷ εἶχε τὸ Μὸν Βαλερίν, ποῦ εἶχαν κρυμμένα οἱ Γάλλοι τὰ χρήματα καὶ τίς τροφᾶς τῶν...

Πολλοὶ μάρτυρες προσκληθέντες καταθέτουσι μαρτυρίας λίαν ἐπιβεβαιωτικᾶς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀναπτύξας τὴν κατηγορίαν μετὰ

μεγίστης εὐφραδείας, ἀπέδειξεν ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπῆγεν εἰς τοὺς Πρώσους ἐκουσίως, καὶ ὅτι πρὶν ἢ παρακολουθήσῃ τὸν ἀνθυπολοχαγόν, ἐξητάσθη ὑπὸ τινος τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν Πρώσων, καὶ ὅτι ὡς κατάσκοπος, ἴσα ἴσα ἔνεκα τῆς μικρᾶς ἡλικίας του, ἐγένετο αἴτιος ἀνυπολογίστου βλάβης. Ὅστε οὐ μόνον εἶνε ἐνοχος, ἀλλὰ καὶ ἐν γνώσει ἐκακούργησε. Τοσαῦτα δ' εἶνε αἱ ἀσχημίαι του ὥστε δὲν ὑπάρχει ἐλπίς διορθώσεως. Καὶ πάντοτε θὰ ἦνε ἐπικίνδυνος εἰς τὴν κοινωνίαν.

Μάτην ἡ ὑπεράσπισις προσεπάθησε νὰ τον σώσῃ. Μετὰ μακρὰν διάσκεψιν τὸ δικαστήριον κατεδίκασε τὸν Ἰανσῶν εἰς δεκαετὴ περιορισμὸν ἐντὸς σωφρονιστηρίου.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΣΦΕΙΛΕΤΟΥ

I

Πανταχοῦ προσωπίδες καὶ γέλωτες,
Πανταχοῦ ὁ χορός, ἡ χαρὰ,
Ἐδῶ μέθη πολλῶν ἡχηρὰ,
Τῆς κιθάρας· ἐκεῖ γλυκὺ μέλος.

Τίς ἀρχαία τελεῖται ἐορτὴ;
Τῶν ἀπόκρεω εἶνε ἐσπέρα
Πάτης ἄλλης αὐτῆ φαιδροτέρα·
Ὅλ' ἡ φύσις σκιερὰ καὶ αὐτὴ.

Φῶς πολὺ εἰς ἐκάστην θυρίδα
Καὶ εἰς σιῆθος παντὸς χαρμονή·
Ὁ καθεὶς τὴν ζωὴν λητμονεῖ,
Ὡς ἀρὰν ἀπωθῶν τὴν φροντίδα.

Τᾶχα ὄλοι γελῶσιν; Μωρὸς
Ἢ πεινῶν ἂν θνητὸς τις λυπηῖται,
Ἐν τῷ σκότει αὐτὸς λητμονεῖται
Καὶ περὶ παρ' αὐτῆ ὁ χορός...

II

Εἰς τὰς βῆμας τῆς πόλεως μόνος
Βραδὺ βῆμα εἰς νέος πλανᾶ,
Βλέπει ὄλα καλὰ, φωτεινά,
Καὶ φωλεύ' εἰς τὰ στήθη του πόνος.

Ὅχι φλόνον οἰκτρὰ ἀλγηδῶν!
Ἄλλὰ μόνον, ὦ, πῶς ἐπεθύμει
Μεθ' ὁμίλων φαιδρῶν νὰ εὐθύμει
Ὅσους βλέπει ταχέως καθ' ὁδόν.

Φεῦ, ἂν πλούσιον φέρῃ κρανίον,
Τὸ θυλάκιον φέρει κενόν...
Καὶ ἀνώτερα ἴσως φρονῶν,
Ἐρμήτην διέρχεται βίον.

Εἶνε ὅμως ἀνὴρ: σιωπᾶ
Καὶ πολλὰς εὐθῶμος πλανᾶται,
Ἄλλὰ κάποτε ἐντὸς ὁδυνᾶται
Καὶ πλειότερον τότε ἀγαπᾶ.

Ἄγαπᾶ τὸ καλόν: τὰς βαθείας
Ἀπολαύσει τοῦ πλοῦτου ποθεῖ,
Καὶ μειδιάμα τότε ἀνθεῖ
Εἰς τὰ χεῖλη του πλήρες: πικρίας.

III

Εἰς τὸν οἶκον εἰσῆλθε σιγῶν,
Πλήρη πόθων συνεῖχε τὰ στήθη,
Καὶ γλυκὺς ὁ πτωχὸς ἐκοιμήθη
Εἰς τὸν ὕπνον νὰ παύσῃ ἀλγῶν.

Εἶδεν ὄνειρον... Τόχῃ ὁποῖα!
Ἦτο πλούσιος! Ἦτο πολὺ,
Καὶ ἡ τύχῃ χρυσῆ, ῥοδαλῆ
Ὡς: πρὸς ἀνακτ' αὐτῆ ἐμειδία.

Εἶχεν ἵππους ἐπαύλει, σειράς
Εἰς μεγάλας ὁδοὺς ἀνακτόρων,
Ἐν ἐκάστη στιγμῇ νέον δῶρον.
Καὶ ἐδάκρυς πλήρης: χαρᾶς.

Ὡ χρυσῆ τῶν εὐχῶν του ἀπάτη!
Ἐν φ' ἐμέσῳ τῶν πλοῦτων του ζῆ,
Ἢ καλὴ του καρδία μαζῆ
Παναγύρει τοιαύτας τῆ πλάττει!

Μυριάδα: δωρεῖται ἑκατὸν
Ἐκατὸν πτωχαὶ ὄλοι παρθένοι
Ἐν ἡμέρᾳ μιᾶ ὠρισμένη
Νὰ τελῶσι τοὺς γάμους αὐτῶν.

Εἰς τιμὴν τῶν δὲ τούτου δαπάναις,
Ἐν τοιαύτῃ κατ' ἔτος: χαρᾶ,
Ὅλ' ἡ πόλις νανάπη πυρὰ...
Ἐν τοιαύταις ἐμέθους πλάναις!

Καὶ πρὸς τούτοις: πληθὺν ὄρφανῶν
Συναγείρας παιδίων μεγάλην
Εἰς σχολῆς: εἶχε κλείσει ἀγάλῃν,
Εἰς σχολῆς: τῶν ὠραίων τεχνῶν.

Καὶ παρήγγελλεν ἔνθους, γενναίος,
Δύο πλοῖτα μαχῶν θωρηκτά,
Κ' ἐδωρεῖτο, ὁ τάλας, αὐτὰ
Πρὸς τῆς φίλης πατρίδος του κλέος!

IV

Ἠλὴν τοιοῦτων πολλῶν κορωνίς
Καὶ στεφάνωμα πάτης ἐλπίδος
Ἦν ὁ ἔρω: καλῆς δεσποινίδος
Ἦτις τέως τῆ ἦν ἀπηνής.

Ἦτις τέως αὐτοῦ κατεφρόνει
Καὶ ἀλλόφρων ἐπέρα ἐμπρός...
— Ἦδη κάλλιστος: εἶνε γαμβρὸς
Ὡς: παρῆλθον οἱ πένητες χρόνοι!

Ὁ χαρὰ! Ἦλθ' ἡ ὥρα αὐτός,
— Ἐννεάκρονος νῦν εὐφροσύνη, —
Ἄραβῶνας τελεῖ παρ' ἐκείνη
Γλυκυτέρα ὄνειρου παντός.

Καὶ τὸ χεῖλος...—Κροτεῖται ἡ θύρα...
Τ' ὄμμα ἀνοίγει καὶ βλέπει. Ἐκεῖ
Μειδίᾳ τις μορφῆ θελκτικῆ...
Βλέπει πάλιν: καὶ βλέπει κλητῆρα!

«Θάρρος, φίλε μου, θάρρος! Ἄνδρὸς
Ἐὰν ἔχη: γενναίαν καρδίαν,
Πραγματοῦται τὸ ὄναρ εἰς μίαν
Τέλος ὥραν. Ἐργάσου κ' ἐμπρός!»

Ταῦτα εἶπεν: Ἄ, ὄχι! Ἐν χλεύῃ
Καὶ μετ' ἡθος δεσπότου ὤμοῦ
Σείων χάρτην τῆ λέγει: «Κοιμῶς
Καὶ ἡ μοῖρὰ σου βλέπει δουλεύει.»

V

Χαίρει ὄνειροι, ἔρω, πατρίς!
Φεῦ, βίγῶν ὁ πτωχὸς ἀνεμνήσθη
Πῶς ἐγράφη ποτὲ καὶ ὠρίσθη:
«Μετὰ μῆνας πληρώσατε τρεῖς»...

Σ. Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΙΝΗΤΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Κατὰ τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους οἱ πόλεμοι κατέπαυον τὸν χειμῶνα μέχρι τῆς προσεχοῦς ἀνοιξέως, ὅτε ἤρχιζον πάλιν αἱ ἐχθροπραξίαι. Τὴν σήμερον ὅμως οὐδόλως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ χειμῶν, καὶ ὁ πόλεμος ἐξακολουθεῖ καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἀδιάφορον ἂν οἱ ἄνθρωποι ἀφανίζονται ὑπὸ τοῦ ψύχους. Κατὰ τοῦτο λοιπὸν οἱ σημερινὸι πόλεμοι ἔχουσιν ὄψιν τινὰ οὐχὶ ὀλιγώτερον σκληρὰν τῆς τῶν παλαιῶν χρόνων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὁ νεώτερος πολιτισμὸς νομίζει ὅτι ἀπέχει καὶ πολὺ. Τοῦτο δ' αἰσθάνεται πᾶς τις ἐὰν ἀποβλέψῃ πρὸς τὴν παρατιθεμένην εἰκόνα, ἣτις παριστᾷ παιδιᾶδα ἀπέραντον καὶ χιονοσκεπῆ, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειντο πρὸ μιᾶς στιγμῆς οἱ δυστυχεῖς τραυματίαι, πρὸς τοὺς ὁποίους ἂν μὴ ἐδίδετο ἐγκαιρὸς βοήθειαι, τὸ ψύχος ἠδύνατο νὰ ποτελειώσῃ τὴν ἐργασίαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη ἀρχίσει ἡ σφαιρα τοῦ ἐχθροῦ.

Οἱ δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους βλέπετε, μόλις διέφυγον τὸν ἐσχατὸν κίνδυνον τοῦ νὰ ποθῶνται ἐκ τοῦ ψύχους. Κινητὸν νοσοκομεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κυματίζει ἡ λευκὴ σημαία, ἔχουσα ἐν μέσῳ σταυρὸν κόκκινον, περισυνήγαγεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ χιονοσκεποῦς πεδίου τῆς μάχης, ἄνευ διακρίσεως πατρίδος, ἀδιάφορον ἂν ἀνήκωσιν εἰς τὸ ἓν εἴτε εἰς τὸ ἕτερον τῶν ἐμπολέμων μερῶν.

Τὰ ἀμάξια τὰ ὁποία ἀπαρτίζουσι τὸ οὐδέτερον τοῦτο νοσοκομεῖον εἶνε ἄθλια καὶ παλαιὰ ἀμάξια χωρικά. Δὲν ὑπάρχει δὲ πολλὴ εὐρυχωρία, καὶ τὸ ψύχος εἶνε φοβερόν. Ὅστε ὅσοι τῶν πληγωμένων δύνανται νὰ περιπατῶσι, βαδίζουσι περὶ κατόπιν τῶν ἀμα-

ξίων, ὡς καὶ οἱ νοσοκόμοι, οἵτινες εἶνε συγχρόνως καὶ ἀμαζήλαται. Ὁ δὲ προϊστάμενος τῶν νοσοκόμων πορεύεται παρατηρῶν δι' ἐταστικοῦ βλέμματος τὸν

ὁρίζοντα, ἵνα κανονίσῃ τὴν πορείαν καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κινητοῦ νοσοκομείου του.

ΔΙΕΓΧΕΣ ΚΙΝΗΤΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ἐν ὄρᾳ χιόνος (Εἰκὼν Ἐδουάρδου Castires)

ΚΑΛΥΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΚΘΕΣΙΣ Τῆ 1872

ΤΟΥΡ φαينوμένη ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι μέρους τοῦ στομίου τοῦ Λεῖγῆρος.

Ἡ ΠΟΛΙΣ ΤΟΥΡ

Ἡ γαλλικὴ πόλις Τουρ (Tours Τόρωνες, Καισαρόδουνον) τῆς ὁποίας δύο ἀπόψεις βλέπει ἐνταῦθα ὁ ἀναγνώστης, ἀπέχουσα 235 χιλίμετρα ἀπὸ τῶν Παρισίων, κεῖται πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ

Λεῖγῆρος καὶ ἔχει ὑπὲρ τὰς 40 χιλ. κατοίκων. Πλησίον δ' αὐτῆς τῷ 723 μ. Χ. Κάρολος ὁ Μάρτελλος βασιλεὺς τῶν Φράγκων ἐνίκησε τοὺς Ἀραβούς, οἵτινες καταλαβόντες τὴν Ἰσπανίαν ἐπεχείρησαν νὰ ὑπερβῶσι τὰ Πυρηναια καὶ νὰ εἰσβάλωσιν εἰς Γαλλίαν. Ἀλλὰ κατασυντριέντος τοῦ ἀπειραριθμοῦ στρατοῦ των, ἠναγκάσθησαν οἱ Ἀραβὲς νὰ ἐπιστρέψωσι κακῶς ἔχοντες εἰς Ἰσπανίαν ἀπὸ τῆς μάχης δὲ ταύτης ὁ βασι-

ΤΟΥΡ φαينوμένη ἀπὸ τοῦ προαστείου Ἁγίου Συμφωριανοῦ.

λεὺς Κάρολος ὁ καὶ πάππος Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ὠνομάσθη Μάρτελλος ἤτοι σφύρα.

Ἡ τοῦρ εἶχε περίφημον ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου τῆς ὁποίας, καταστραφείσης τῷ 1793, σώζονται ἔτι δύο πύργοι. Γέφυρα δὲ κομψὴ ἐπὶ τοῦ Λεγγηροῦ ἐνόησε τὴν πόλιν μετὰ τοῦ προαστείου τοῦ ἐπονομαζομένου « Ἁγίος Συμφοριανός. »

Ἡ τοῦρ ἔχει ἀκμαῖον ἐμπόριον καὶ βιομηχανίαν, ἐξ ἧς δὲ ὑφάσματα παντὸς εἶδους ἐριοῦχα, μεταξωτά, τάπητας, χορδὰς καὶ δέρματα ἐκ τῶν ὀνομαστῶν βυρσοδεψείων τῆς.

Ἐργημάτισε δὲ κατὰ τὸν τελευταῖον γαλλογερμανικὸν πόλεμον ἐπὶ τινὰ χρόνον ἔδρα τῆς προσωρινῆς δημοκρατικῆς κυβερνήσεως. Ἐν αὐτῇ δὲ ἐγενήθη ὁ Βαλζάκ καὶ Γαβριέλλα ἡ Ἑστράια, ἡ ἡρώς τοῦ χαριστάτου μυθιστορήματος τοῦ Λυγούστου Μακέ, τοῦ ἐπιγραφομένου Ὁραλία Γαβριέλλα, ὅπερ μεταφρασθὲν ἐξεδόθη ἐν παραρτήματι τοῦ ἀξιολόγου περιοδικοῦ Παρθενώος.

ΠΥΡΓΙΤΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΔΙΠΤΗΜΑ

κατὰ τὸν H. de LA BLANCHÈRE.

(Συνέχεια)

Συνεσταλμένος μεταξὺ τῶν ἀκανθῶν τοῦ θάμνου μου παρηκολούθουν διὰ τοῦ βλέμματός τινος νέαν μου φίλην, ἣτις μόλις ἐφαίνετο ὡς μελανόν τι σημεῖον ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ οὐρανοῦ. Ἐν ᾧ δὲ ἤτοιμάζετο νὰ καταβῆ, βλέπω αἰφνης πτηνὸν πολὺ μεγαλῆτερον ἢ μῶν, ἔχον πτέρυγας μακρὰς καὶ ὀξείας, καὶ ῥάμφος καμπύλον καὶ φοβερόν—δυστυχία μου! ἦτο ἰέραξ...—ἐπέταξε πλησίον μου, καὶ αἱ πτέρυγές του προσετρίβησαν ἐπὶ τοῦ θάμνου μου ὅστις ἐσεισθη...

Ὁ τρῆμος παρέλυσε τὰς αἰσθήσεις μου, ὅτε ἤκουσα τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἐργάτην ψιθυρίζοντα·

— Ἀἴ, καυμένε μου! κῦτταξε μὴ μου πειράξῃς τὴν Κορυδαλίδα μου, διατί...

Ὁ ἰέραξ εἶχεν ἰδεῖ τὴν φίλην μου διὰ τῶν ὀξείων καὶ ζωηρῶν ὀφθαλμῶν του. Ἀνεπήδησε λοιπὸν καὶ ἐπέταξεν εἰς τὰ νέρη διευθυνόμενος κατ' αὐτῆς ἡ Κορυδαλίς ὅμως ζωηρῶς κτυπήσασα τὰς πτέρυγας τῆς, ἀνυψώθη εἰς τὸν οὐρανὸν πολὺ ὑψηλὰ ὁ ἰέραξ τὴν καταδιώκει καὶ τὴν πλησιάζει· ἐκεῖνη δὲ αἰφνης διπλῶναι τὰς πτέρυγας τῆς, καὶ διὰ μιᾶς πίπτει ὡς πέτρα πλησίον τοῦ φράκτου· πρὶν δὲ πέσῃ κατὰ γῆς, ἀνοίγει τὰς πτέρυγας τῆς καὶ μετριάσασα τὴν πτώσιν τῆς, διὰ ταχείας στροφῆς ἐχώθη ἐντὸς τῶν πυκνῶν καὶ ὑψηλῶν χόρτων. Μόλις ἔπεσεν ἐκεῖνη, ἀμέσως καὶ ὁ ἰέραξ ἔπεσε κατόπιν τῆς, ἀλλ' ἄργά ὅμως πλέον! Οἱ κίτρινοι, ἄγριοι, καὶ γοργοὶ ὀφθαλμοὶ του, οἵτινες ἔλαμπον ὡς ἀνθρακες, δὲν κατώρθωσαν νὰ τὴν ἀνακαλύψωσιν.

Ἀπελπισθεὶς λοιπὸν ἐκτύπησε τὰς πτέρυγας του μετὰ θυμοῦ καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ! πόσον ἐγάρην! καὶ μετὰ πόσης εὐγνωμοσύνης εὐχαρίστησα ἐνδομύχως τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἐργάτην, ὅστις ἔδραμεν ἀμέσως πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς Κορυδαλίδος μου κατὰ τὸ σφύριον τοῦ ἀνυψωμένου κατὰ τοῦ ἰέρακος!

Ἀφ' οὗ παρήλθεν ὁ κίνδυνος, τὴν ἐπλησίασα καὶ ὠμιλήσαμεν ὡς φίλοι· ἀλλὰ παρετήρησα ὅτι μ' ἐφέρετο παρὰ πολὺ προφυλακτικῶς. Καὶ ὅπως ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς ἐξοχῆς καὶ οἱ χωρικοί, ἦτο καὶ αὐτὴ δύσπιστος καὶ δὲν ἤνοιγε τὴν καρδίαν τῆς εἰς τὸν τυχόντα.

Ἄλλ' ὅμως, ὡς φαίνεται, ἔλαβε περὶ ἐμοῦ ἀρίστην ἰδέαν, καὶ κατεπεῖσθη ὅτι ὁ φίλος τῆς Πυργίτης εἶχε καρδίαν εὐαίσθητον ἴσως δὲ ἐνθυμήθη καὶ τὴν προκίωνιον φιλίαν τὴν συνδέουσαν τὴν φυλὴν τῶν Κορυδαλῶν καὶ Πυργιτῶν, καὶ διὰ τοῦτο, παραιτήσασα τὴν σοβαρότητά τῆς, μ' ἐδιηγήθη τὰς συμφορὰς καὶ τὴν ἐρημίαν τῆς, καὶ μ' ἀπαρίθμησε τοὺς κινδύνους εἰς τοὺς ὁποίους ὑπόκειται τὸ εἶδος μου· διότι οἴμοι! εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἕκαστος ἡμῶν ἔχει τοὺς ἐχθρούς του. — Μικαίριος δὲ ἐκεῖνος ὅστις ἔχει ἓνα μόνον ἐχθρόν!

Νέε φίλε, μ' εἶπε, μέχρι τοῦ δε εἶχον κατορθώσει νὰ διαφύγω τὰς παγίδας τὰς ὁποίας στήνουσιν ἐναντίον μου τὰ παιδιά τῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν εἰζεύρεις πόσῃν χαρὰν καὶ πόσῃν καμάρι εἶχα.

Ἀλλοίμονον! πόσον τιμωροῦμαι σήμερον διὰ τὴν ἔπαρσίν μου ἐκεῖνην!

Ἡμεῖς αἱ Κορυδαλίδες κτιζόμεν συνήθως τὴν πρῶτην φωλεάν μας πολὺ ἐνωρίς, περὶ τὰ τέλη Ἀπριλίου, ὥστε τὰ μικρά μας νὰ ἦναι ἱκανὰ νὰ πετάξωσιν πρὶν ἀκόμη θερίσωσιν οἱ ἄνθρωποι. Ἐντὸς τῶν ἐσπαρμένων ἀγρῶν εὐρίσκομεν φυσικὴν τινὰ κοιλότητα εἰς τὸ βάθος αὐλακίου, καὶ ἐκεῖ συνάγομεν φύλλα, χορτάρια καὶ λεπτά κλαδίδια, καὶ ἐπ' αὐτῶν γεννώμεν τέσσαρα ἕως πέντε ὠὰ, τὰ ὠραιότατα ὠὰ τοῦ κόσμου, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἰδέαν μας. Ἀλλὰ κἀνεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰποφύγῃ τὸ πεπρωμένον του, καὶ ἡ δυστυχία σὲ καταδιώκει πολλὰκις ἀδικόπως. Τὴν πρῶτην μου γένναν τὴν κατέστρεψε φοβερὰ καταιγίς, καὶ ὀρηκτικὸς χεῖμαρρος παρέσειρε τὴν φωλεάν καὶ τὰ ὠὰ μας καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ συμπαρατύρῃ καὶ ἐμὰ ἂν δὲν ἔτρεχε νὰ με σώσῃ ὁ σύζυγός μου.

Ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ἡ κακοκαιρία, ἐκτίσαμεν ἄλλην φωλεάν. Ἀλλ' ἐγὼ ἔβλεπον μετὰ πολλῆς λύπης καὶ ἀνησυχίας ὅτι ὁ σῖτος ὠρίμαζε παρὰ πολὺ ταχέως, ὥστε τὰ μικρά μας δὲν θὰ ἦσαν ἱκανὰ νὰ πετάξωσιν πρὸ τοῦ θερισμοῦ. Καὶ ὅμως τὰ καυμένα τόσον θάρρος εἶχον, ὥστε μικρὰ μικρὰ παρήτησαν τὴν φωλεάν καὶ ἐξήτηον νὰκολουθήσωσιν ἐμὲ καὶ τὴν πατέρα των· ἐγὼ ὅμως πῶς νὰ ἡσυχάσω, ἐν ᾧ ἔβλεπον ὅτι οἱ πόδες των ἦσαν ἀδύνατοι καὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ τα κρατήσωσιν αἱ πτέρυγές των.

Πρωτὰν τινὰ ἐπῆγα πολὺ μακρὰν νὰ συνάξω μαλακὰ ἔντομα, κάμπας, διότι ἡ τροφὴ αὐτὴ τρέφει καὶ ἐνδυναμόνει τὰ τέκνα μας· ἐν τῷ μεταξὺ ἦλθε καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀγροῦ μετὰ τῶν ἐργατῶν του. Ἐν ᾧ δὲ τὸ κατηραμένον δρέπανον τῶν θεριστῶν ἐξετέλει τὴν ἐργασίαν του, ἀνεκάλυψαν ἐντὸς αὐλακίου τὴν πολυτίμὸν μου φωλεάν! Περιχαρεῖς οἱ σκληροὶ ἐκεῖνοι

ἄνθρωποι διὰ τὸ εὖρημά των ἐπῆραν τὰ μικρά μου νὰ τἀναθρέψωσιν ἐντὸς κλωβίου διὰ νὰ διασκεδάζωσιν ἀκούοντες τὸ γλυκὺ κελάδηνά των. Ἄ! ποτέ, θεέ μου, νὰ μὴ τους ἀξιώτῃς νὰ πάθωσι παρόμοιον δυστύχημα!..

— Δυστυχῆς μήτηρ!

— Ἄλλ' ὅμως δὲν ἀπελπίσθην ἐλπίζω ἀκόμη ὅτι θὰ τα ἐλευθερώσω. Ὡς φαίνεται ὁ Θεὸς σ' ἐπεμψε πρὸς ἐμὲ, καὶ ἂν θέλῃς νὰ με συνδράμῃς, ἴσως κατορθώσωμεν νὰ τα ἐλευθερώσωμεν.

— Εὐχαρίστως θὰ καταβάλω πᾶσαν προσπάθειαν, νὰ σε συνδράμω, εἶπον πρὸς τὴν νέαν μου φίλην. Μὴ σε μέλη.

— Τότε λοιπὸν ἀκολουθεῖ με. Τώρα οἱ θερισταὶ θὰ κοιμηθῶσιν μίαν ὥραν, διότι ὁ υπερβολικὸς καύσων καὶ ὁ κόπος παρέλυσε τὰς δυνάμεις των. Ἄς κυττάξωμεν νὰ εὕρωμεν τίς ἐξ αὐτῶν εἶνε ὁ κύριος, καὶ αὐτὸς βέβαια θὰ ἔχῃ τὰ μικρά μου. Ὅταν δὲ θάναχωρήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, θὰ τον ἀκολουθήσωμεν καὶ θάνακαλύψωμεν ποῦ τα ἔχῃ. Τῆς μητρὸς των ἡ καρδία θὰ μαντεύσῃ ποῦ εἶνε καὶ θὰ τα εὕρω.

— Λοιπὸν ἐμπρός! ἀνέκραξα μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας.

Καὶ διὰ μιᾶς ἐπετάξαμεν καὶ εὐρέθημεν ὑπεράνω τῶν ἐργατῶν, ὥστε εὐκόλως διεκρίναμεν ἐκεῖνον, ὅστις ἔδιδε τὰς παραγγελίας καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ὁ κύριος τοῦ ἀγροῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἶδομεν μακρόθεν ἐρχομένην γυναῖκα χωρικήν, φέρουσαν τὸ φαγητόν. Οἱ θερισταὶ παρήτησαν τὰ δρέπανά των καὶ καθίσαντες κατὰ γῆς κύκλω, ἔφαγον μετὰ πολλῆς ὀρέξεως τὴν λιτὴν καὶ υγιεινὴν τροφήν, πίνοντες ἐκ τῆς αὐτῆς λαγῆνου τὸ δροσερὸν ἐκεῖνο ποτόν, τὸ εὐφραίνον τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἀφ' οὗ δ' ἔφαγον καὶ ἀνεπαύθησαν ἀρετὴν ὥραν, εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὁ ἰδιοκτήτης.

— Εἰς ἔργον! παλληκάρια.

Ἐπειτα δὲ στραφεῖς πρὸς τὴν γυναῖκα εἶπεν εἰς αὐτήν·

— Εὐχαριστῶ, κυρά.

Καὶ πάντες ἐσηκώθησαν καὶ ἐπῆραν τὰ δρέπανά των. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐθέριζον μετὰ βραδύτητος· μετὰ πέντε ὅμως λεπτά τῆς ὥρας τὰ δρέπανα ἐπέτοῦσαν.

Ἐν ᾧ δ' ἐγὼ παρετήρουν ἀπλήστως πάντα ταῦτα, ἡ σύντροφός μου ἦτο ἀνήσυχος, καὶ κατασπαρασσομένη ὑπὸ ἀνυπομονησίας, ἀνεστέναζε.

— Ἄχ! δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ λοιπὸν;

— Τίς; τὴν ἡρώτητα ἐγώ.

— Ἡ χωρική!

Ἐκπλαγείς ἐγὼ παρετήρησα τὴν Κορυδαλίδα, ἣτις μ' εἶπε πάλιν·

— Θὰ τὴν ἀκολουθήσωμεν.

— Εὐχαρίστως· ἀλλὰ διὰ τί;..

— Τὰ μικρά μου τὰ ἔχῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

— Ἄ!

Καὶ τῷ ὄντι ἀνεχώρησεν ἡ χωρική καὶ ἡμεῖς τὴν ἠκολουθήσαμεν, ἕως οὗ ἐφθάσαμεν εἰς μικρὰν οἰκίαν κομψήν, σκιαζομένην ὑπὸ μεγάλων καὶ πυκνῶν δένδρων, πρὸ τῆς θύρας τῆς ὁποίας ἔπαιζον δύο μικρὰ χαριτωμένα παιδιά.

Καὶ ἐκεῖνη μὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐγὼ δὲ καὶ ἡ φίλη μου ἐκαθίσαμεν εἰς τὴν στέγην τοῦ σιτοβολῶνος, καὶ ἐβλέπομεν τὴν καθαριότητα καὶ τὴν τάξιν. Ἐκεῖ πλησίον εἰς ἄλλας στέγας ἐκάθηντο πληθὸς περιστερῶν μεγαλοπρεπεστάτων· δύο δὲ ἡ τρεῖς ἐξ αὐτῶν ἐπέταξαν πλησίον μας καὶ μας παρετήρουν μετὰ πολλῆς περιεργείας. Καὶ ἡ μὲν φίλη μου ἀμέσως ἐπέταξε καὶ ἤρχιτεν ἀναζητοῦσα μήπως εὕρῃ τὰ μικρά τῆς, ἐγὼ δ' ἐνόμισα φρόνιμον νὰ κρυφθῶ εἰς πυκνὸν δένδρον· πετῶ λοιπὸν εἰς χαμηλὸν τινὰ κλάδον καὶ εὐρίσκω στρατεύμα πυργιτῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ ὑπεδέχθησαν πραγματικῶς ὡς ἀδελφοί... διεσκεδάσαν οἱ ἄθλιοι κεντοῦντες με διὰ τοῦ ῥάμφους των!.. Τί νὰ κάμω ὁ δυστυχῆς εἰς καὶ μόνος ἐναντίον τῶσων ἀγρίων θηρίων!.. χωρὶς νὰ εἶπω τίποτε ἐπέταξα καὶ ἐκρύβην ὑπὸ τὴν στέγην τῆς οἰκίας, παρατηρῶν δεξιά καὶ ἀριστερὰ νὰ εὕρω τὴν φίλην μου.

— Τίποτε δὲν βλέπεις, φίλε μου Πυργίτη;

Ἡ ἀπελπιστικὴ αὐτὴ φωνὴ μ' ἐνθύμισε τὴν ὑπόσχασίν μου καὶ τὸ χρέος μου· ἐπέπληξα δὲ τὸν ἑαυτόν μου διότι ἐγὼ ἔμενον ἀργὸς καὶ χάσκων, ἐν ᾧ ἡ δυστυχῆς μήτηρ ἐθλίβετο· ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ ἐργασθῶ.

— Τίποτε δὲν βλέπω, φίλη μου, ἀλλὰ τώρα θὰ ψάξω καὶ ἐγώ.

Καὶ ἀνακαλύψας μικρὰν ὀπήν εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀποθήκην. Ἀλλ' ἀμέσως ἐνόησα ὅτι εὐρίσκετο ἐντὸς τῆς ἀποθήκης γάτος. Εὐτυχῶς ἤμην νέος, καὶ ὁ νέος δὲν δειλιάζει εὐκόλως· λέγει ἐμπρός! καὶ προχωρεῖ.

Ἐξηκολούθησα τὰς ἐρεῦνας ἔχων τὰ μάτια μου τέσσαρα ὅπου ἦτο ἀνάγκη. Ὅλοι εἰξεύρετε τὰς εὐρυχώρους ἀποθήκας τῶν ἀγροτικῶν οἰκιῶν. Ὑψηλοὶ ξύλινοι στίλοι ὑποστηρίζουσι τὴν στέγην, ἣτις σχηματίζεται ἐκ δισταυροῦμένων δοκῶν.

Ἐκάθισα λοιπὸν ἐπὶ τινος ξύλου διὰ νὰ παρατηρήσω στενὴν καὶ μακρὰν κλίμακα, ὅπου ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα κελάδηνά των μικρῶν πτηνῶν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο τίποτε..

Ἐν ᾧ δὲ ἐστράφη πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, βλέπω ἀντικρὺ μου... ἐν ὧτιον, ἔπειτα δύο ὧτια ἐστραμμένα κατ' ἐπάνω μου· ἔπειτα ἓνα ὀφθαλμόν, δύο ὀφθαλμοὺς τόσους... καὶ λαμποκοποῦντας!... Δὲν εἰμπορῶ τώρα νὰ σας περιγράψω τί συνέβη, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶδα πρᾶγμα τι χονδρὸν, βαρὺ καὶ λευκότατον καὶ ἐπήδησεν ἐμπρός μου!.. Θαρρῶ ὅτι τὸ βλέπω ἀκόμη!.. Ἄ! φίλοι μου, ἐκεῖνην τὴν ὥραν ἐνόησα τί ἐστὶ ζώη! Ἐκ τοῦ φόβου μου ἐλιποθύμησα σχεδόν, καὶ ἔπεσα κάτω· ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πῶς, ὡς ἐκ θαύματος, ἤνοιξα τὰς πτέρυγας μου καὶ εὐρέθη πετῶν ἐντὸς τῆς ἀποθήκης..

Ἀλλοίμονον ὁ κίνδυνος δὲν ἐπέρασε.. τοῦναντίον μάλιστα· ὁ ἐχθρὸς μου—θεώρατος γάτος... ἀκόμη τὸν βλέπω!.. μ' ἐκυνήγησε πεισματωδῶς... Καταδικωμένος ὁ δυστυχῆς ἀπὸ δοκοῦ εἰς δοκόν, ἐπέταξα εἰς τὸ ὑψηλότετον μέρος τῆς στέγης· ἀλλ' ἐκεῖ ποῦ νὰ σταθῶ;... Τί νὰ γίνω; Ἀπαξ, δις ἐκινδύνευσα, κ' ἐνόμισα ὅτι ἦλθεν ἡ τελευταία μου ὥρα... ἡ καρδία μου ἐκτύπη κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω ὡσάν τί... καὶ ὁ γάτος ἐξηκολούθει νάναδαινῆ εἰς τὰ ξύλα τῆς στέγης καὶ... μ' ἐπρόφθασε...

Ἄλλὰ ἡ τύχη—ὄχι!
δὲν λέγω καλά— ἡ
Θεῖα Πρόνοια μ' ἐφώ-
τισε καὶ παρετήρησα
μικρὸν καρφίον εἰς τὰ
πλάγια τοῦ στύλου ἐν
βροπῇ ὀφθαλμοῦ ἐπέ-
ταξα κ' εὐρέθην ἐκεῖ
ἐπάνω, μετὰ δυσκι-
λίας κρατούμενος ἐπὶ
τοῦ καρφίου. Καὶ ἐπὶ
δύο λεπτά τῆς ὥρας—
τὰ ὅποια μ' ἐφάνησαν
δύο αἰῶνες!—ἐβλεπον
τὸν ἐχθρόν μου ἀκο-
νίζοντα τοὺς ὄνυχάς
του, καὶ προσπαθοῦν-
τα νάναβῃ ἐπὶ τοῦ
στύλου. Θεέ μου, τί
ἄγριον θηρίον! πῶς ἔ-
λειχε τοὺς μακροὺς καὶ
λευκοτάτους ὀδόντας
του διὰ τῆς κοκκίνης
ὡς τὸ αἷμα γλώσσης
του! . . . Πῶς με κατέτρωγε διὰ τῶν φοβερῶν καὶ
σπινθηροβολούντων ἑμμάτων του! . . .

Τέλος, ἐξαγριωθεὶς ὁ γάτος, ὠπισθοδρόμησεν ὀλί-
γον, καὶ διὰ μιᾶς ἀνεπήδησε κατ' ἐπάνω μου . . . τί
πήδημα ἦτο ἐκεῖνο! . . . Δέν μ' ἐφθασεν ὅμως· ἀλλ' ἔ-
φαγεν ἕνα βρόνον ὥστε εὐρέθη κάτω καὶ
κάτω εἰς τὴν κλίμακα, ὑβρίζων με δυνατά, καὶ ἔφυγε
μετὰ θυμοῦ κυρτόνων τὴν ῥάχιν του. Ἐγὼ δὲ ἀνέ-
πνευσα τότε, καὶ εὐχαριστήσας τὸν Θεὸν διότι μ' ἐ-
λύτρωσεν ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ γάτου, ἐπέταξα ἀμέσως,
εὐρηκα τὴν ὀπὴν διὰ τῆς ὁποίας εἶχον ἐμβῆ εἰς τὴν
ἀποθήκην, καὶ ἐξῆλθον . . . Τί ὠραῖός μοι ἐφάνη ὁ
οὐρανός! . . .

Προσεκάλεσα τὴν Κορδαλίδα δι' ὄλων μου τῶν δυ-
νάμεων· ἀλλ' οὐδεὶς μ' ἀπεκρίθη . . . Καὶ νά σας εἶπω
τὴν ἀλήθειαν μ' ἐθέρι-
ζεν ἡ πείνα. Ἐπέταξα
λοιπὸν κάτω εἰς τὴν
αὐλήν, ὅπου ἦσαν πλη-
θος ὄρνιθες. Μετὰ τό-
σας τρομερὰς συγκι-
νήσεις ἤσθανόμην ὅτι
ἔπρεπε νὰ λάβω νέας
δυνάμεις, νὰ φάγω.

Ἄδύνατον ὅμως! μό-
λις ἐπάτησα κατὰ γῆς,
καὶ ἰδοὺ ἐφορμᾷ κατ'
ἐπάνω μου ὁ πετεινὸς
ἐξηγριωμένος, καὶ σας
ὁμολογῶ ὅτι ἂν ἔτρω-
γα τὸ κτύπημα τοῦ
ῥάμπρου του, τὸ ὁ-
ποῖον ἠτοιμάσθη νὰ
δώσῃ κατὰ τῆς κεφα-
λῆς μου, τετέλεσται!
δὲν ἔκ ὑπῆρχε σήμερο

Ὁ γέρον ἐργάτης ἔδραμεν εἰς ὑπεράσπισιν τῆς Κο-
ρδαλίδος κρατῶν τὸ σφύριον τοῦ ὑψωμένου κατὰ τοῦ
ἱέρακος (σελ. 22).

ὁ Πυρκαϊῆς καὶ δὲν θὰ
εἰζεύρατε τὴν ἱστορίαν
του. Λοιπὸν δρόμον!..
φεύγω καὶ ἀκόμη φεύ-
γω, ἔχων τὴν κοιλίαν
κενὴν καὶ τὴν καρδίαν
πληγωμένην. Ἐξά-
ρσσω ἐκεῖ πλησίον εἰς
τινα γωνίαν, καὶ ἀπ'
ἐκεῖ ἔρριπτον θλιβερὰ
βλέμματα εἰς τὰ φα-
γητά, τὰ ὅποια ἦσαν
ἀφθόνως ἐρριμμένα ἐμ-
προσθεν τῶν ὀρνίθων,
καὶ τὰ ὅποια ἐφύλατ-
τε τόσῳ καλὰ ὁ ἀγχεῖος
ἐκεῖνος πετεινός. Αἰ-
φνης ἔντρομος ἀκούω
πλησίον μου κραυγὰς
δυνατάς.

— Πυρκαϊά! πυρ-
καϊά!

Εὐτυχῶς κατ' ἐκεί-
νην τὴν στιγμήν εἶχον

ἐπιστρέψει οἱ θερισταί, καὶ ἀμέσως ἔδραμον εἰς βοή-
θειαν. Ἀνεκάλυψαν δὲ ὅτι αἰτία τῆς πυρκαϊᾶς ἦτο εἰς
τῶν ἐργατῶν, ὅστις εἶχε λησμονήσει τὸ σιγᾶρον
τοῦ ἐντὸς τοῦ χορτοβολῶνος καὶ ἤναψε τὸ ἄχυρον.
Καὶ πάντες μὲν μετ' ἀξιεπαίνου προθυμίας κατεγί-
νοντο εἰς κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς, ἐγὼ δὲ—ὁμολο-
γῶ τὴν ἁμαρτίαν μου—ἔτρεμα ὡς ἂν τὸ φύλλο
ἀλλά πάλιν τί νά σας μάω! δέν μ' ἔπλασεν
ὁ Θεὸς πυροσβέστην. Ὁ ἰδιοκτήτης, φρονίμως ποιῶν,
εἶχεν ἀγοράσει διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον πυροσβεστικὴν
ἀντλίαν, ἥτις ἐμβῆκεν εὐθὺς εἰς ἐνέργειαν
καὶ ἐβοήθησε πολὺ. Μετ' ὀλίγην δὲ ὥραν ἡ πυρκαϊά
ἐσβέσθη, ἐκέρασεν ὁ ἰδιοκτήτης τοὺς θεριστάς, καὶ
τοὺς εὐχαρίστησε διότι τοῦ ἔσωσαν τὴν περιουσίαν
του. Αἱ ζῆμιαί εὐτυχῶς ἦσαν ἀσήμενται.

Οὐδὲ ἐν δὲ ἐκ τῶν
ζῶων του ἐχάθη, διότι
ὁ βουκόλος ἐφρόντισεν
ἐγκαίρως καὶ τα ἐξέ-
βαλεν ἐκ τοῦ σταύλου
πρὶν ἢ ἰδῶσι τὰς φλό-
γας· εἰζεύρατε δὲ ὅτι
τὰ ζῶα, ἐν ἰδῶσι
φλόγας, φοβοῦνται καὶ
δὲν θέλουσι νὰ ἐξέλ-
θωσιν, ἀλλὰ μένοντα
ἐντὸς τοῦ σταύλου καί-
ονται· ὥστε εἶνε ἀνάγκη
νὰ δένωμεν τοὺς
ὀφθαλμούς των καὶ νὰ
τα παραινῶμεν διὰ
καλῶν λόγων νὰ ἐξέλ-
θωσιν. Αὐτὸ τοῦτο ἔ-
πραξε καὶ ὁ βουκόλος
καὶ τα ἔσωσε.

Θά τὴν ἀκολουθήσωμεν (σελ. 23)

(ἔπειτα).